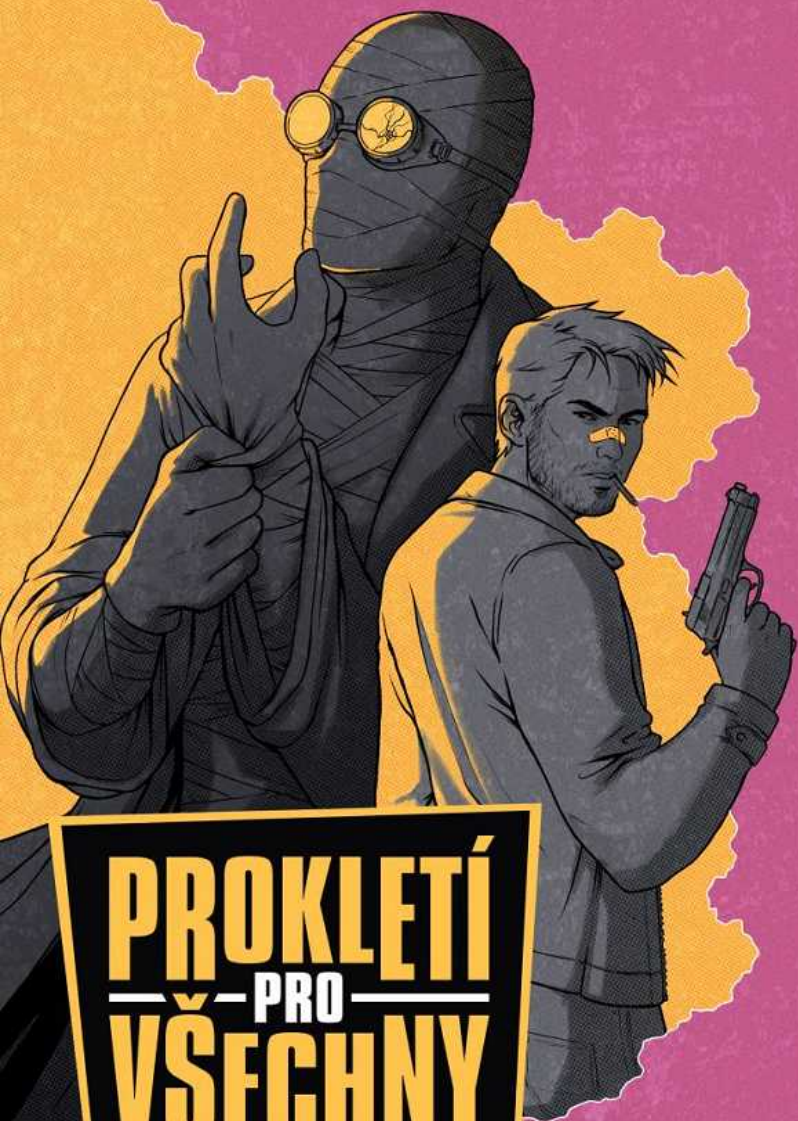

MARTIN PAYTOK

PROKLETÍ
— PRO —
VŠECHNY

PROKLETÍ
— V — PRO —
VŠECHNY

PROKLETÍ — PRO — VŠECHNY

MARTIN PAYTOK

Copyright © Martin Paytok, 2021

Illustration © Anna Voříšková, 2021

Cover Art © Anna Voříšková, 2021

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0024-7 (print)

ISBN 978-80-278-1056-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1057-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1058-1 (pdf)

„Nějaký nový mrtvoly?“

„Ještě ne.“

„Škoda. Už mi ráno při kafi začínaj chybět.“

– Ed McBain, Cop Hater

„Teda holky, vy vypadáte, jak když někomu utek kompost.“

*– Mike Mignola a Jan Kantůrek,
Hellboy: Temnota vábí*

Intro

„Myslíš, že umřeli na ty vyhřezlý vnitřnosti, nebo na ten provaz?“ zeptal se Zahrádka a usrkl z termohrnku.

„Nejpravděpodobnější vysvětlení je obvykle to nejjednodušší,“ konstatoval Hemala. „Umřeli při autonehodě a ten, co ji zavínil, je v panice pověsil na strom a ujel.“

Zahrádka se na služebně i věkem staršího kolegu podíval. Služebně i věkem starší kolega se choulil v baloňáku a konsternovaně sledoval viselce. Viselci viseli.

Zhruba ve třímetrové výšce, na stejném stromě, ale každý na jiné větvi. Na sobě měli černé kabáty a polobotky a kolem krků smyčky z těžného lana, které, jak se vlivem podzimního větru pohupovali a otáčeli, praskalo. Ten vlevo měl zlomený vaz a z pusy mu lezl jazyk. Ten vpravo byl podřezaný, a přestože na něm zapracovala gravitace, z rozšklebené nepravidelné rány bylo na první pohled poznat, že nástroj, jímž mu to vrah provedl, nebyl zrovna laserem broušený kuchyňák od Horsta Fuchse. Což bylo k vzteku, protože právě takový tady objevili.

„Jo, to zní pravděpodobně.“

Neznělo to pravděpodobně. Tedy, zažili viníky autonehod, co v panice udělali divnější věci. Ale tak nějak ne uprostřed lesa.

Nabourané auto sice cestou sem opravdu stálo, ovšem podle stop v blátě proti němu rozhodně nic nevyjelo. Snad jediné, že by proti němu něco vyšlo – našlapáno bylo okolo vraku minimálně od tří lidí, ale přímo u něj začínaly šlápoty jenom dvoje.

A pak tu byla všechna ta krev. V kufru, na zadním sedadle, na palubní desce, na zbytcích čelního skla, na čepeli nože, na zemi před autem a především na zemi nedaleko hrobů. Tam jí našli dost na zásobení středně velký krevní banky.

A i ty dva čerstvé hroby – jeden zahrabaný a druhý ne – vyvolávaly pár otázek. Hlavně proto, že v tom původně zahrabaném nenašli nic než stopy vápna, zatímco na dně odkrytého a původně plného vody našli kromě stop vápna i řádně rozleptanou mrtvolu, a tahle byla starší a měla díru v hlavě.

Oba detektivové do nich koukali jako Nietzsche do hlubiny. Hroby na ně zpátky jako hlubina na Nietzscheho nekoukaly. Byly to hroby. Nedělaly vůbec nic. Akorát policejní páska, ohraničující místo činu, šustila.

„Ty pověšený jsou Stoklasovi lidi?“ zeptal se Zahrádka.

„Hm,“ zamručel Hemala.

„Kurva,“ řekl Zahrádka.

„Jo. Kurva.“

Z hloučku forenzních techniků v bílých overalech se jeden odlepil, dočvachtal a došustil k Hemalovi a podal mu pistoli zabalenou v bezpečnostním sáčku. „Zásobník byl prázdný. V autě jsme našli pět nábojnic odpovídající ráže a tady dalších jedenáct.“

Hemala vyfoukl kouř. „A největší počet děr, jež v sobě některá z těch mrtvol má, je jedna, a ta ještě není čerstvá.“

Technik pokrčil rameny. „Ještě máme balení od vápna a dvě lopaty,“ řekl a vrátil se k práci.

„Známe identitu toho zastřeleného? Jestli teda vážně umřel zrovna na tohle.“

„Známe,“ řekl Zahrádka.

„Oukej, začneme s ním,“ řekl Hemala. Pak se rozhlédl a rozhodil rukama. „Co se to tady, kurva, stalo?“

„To nevím,“ řekl Zahrádka. „Ale myslím, že je bezpečný předpokládat, že obrátit se posraným navrch se věci teprve chystaj.“

První část

1.

TEĎ

Když Link otevře dveře, ti chlapi mu zavrtají do břicha pistole a natlačí ho zpátky do bytu. A zase za sebou zavřou.

Pistole jsou velké a černé, jeden chlap je vysoký a plešatý a celý od krve a druhý chlap je maňásek. Vyrobený je z tmavě šedé ponožky s mosazným knoflíkem místo jednoho a stříbrným knoflíkem místo druhého oka a vysoký plešatý chlap ho má nataženého na levačce. Velkou černou pistoli drží v puse.

„Ahoj Moše,“ řekne Link.

Moše tam stojí s rozsekaným obličejem, rozsekanou hrudí a rozstříleným zbytkem těla a jako obvykle neřekne nic.

„Ahoj Lászlo.“

„Nazdar,“ řekne maňásek. Ponožková tlama se přitom zahýbe a pistole z ní vypadne a zarahotí na podlaze. Lászlo se za ni podívá a otočí se na Mošeho. Moše míří na Linka. Link se nehýbe.

„Kurvafix, Moše!“

Moše sebou cukne a zamává na Linka, aby udělal pár kroků dozadu. Link poslechne

a Moše rychle strčí pistoli do kapsy a sebere z podlahy tu Lászlou.

„Kdybych měl ruce, chytil bych se za hlavu,“ okomentuje to maňásek. Potom sjede pohledem Linka. „Kurva, ty vypadáš, jak se tadyhle Moše cejtí. A spoiler alert: moc dobře se opravdu necejtí.“

Link pokrčí rameny. Pod očima má kruhy, na čele škrábance a na nose flastr, zpod něhož se mu po obličejí rozlézá pestrobarevná modřina. Moc dobře opravdu nevypadá. Vypadá jako mapa šíření chřipkové epidemie.

„Seš tady sám?“

„Jsem,“ řekne Link. „Přišli jste mě zabít?“

„Přišli,“ řekne Lászlo.

„Tak pojdte do kuchyně.“

Popojdou krví vymalovanou chodbou a zahnou doleva. Kuchyně je naprosto standardní: linka, dřez, stůl, čtyři židle, dva špinavé hrnky a vůně kávy. Žaluzie na okně se stopami zaschlého deště jsou roztažené. Za sklem jezdí bagry a nákladáky a vyrábějí z perfektně funkčního lesa biatlonový areál. Na parapetu leží keramický popelník a zápalky.

„Bylo by lepší to udělat v koupelně,“ konstatuje Lászlo. „Pokud nechceš nasrat pozůstalý.“

Link se opře o radiátor a věnuje mu pohled.

„A jo. Sorry. Je to smutný. Fakt. Ale ber to z té lepší stránky.“

„To je která?“

„Lidi bez rodiny a kámošů maj tendence cejtít se osamělý. A osamělý lidi maj tendence upadat do depresí. A lidi v depresi maj tendence skákat z mostů a strkat si pistole do pusy. Takhle to aspoň budeš mít odbytý rovnou. A profesionálně. Neprobudíš se ve špitále jako mrkev nebo něco.“

„Myslel jsem, že my dva jsme kámoši.“

„Jo, to jsem si myslel taky,“ uchechtne se Lászlo. „Ale pak jsi tadyhle Mošeho střelil dvanáctkrát do zad. A já jsem holt tadyhle s Mošem kámoš přece jenom o nějakéj ten pátek dýl.“

Link si povzdychne. „Tak lehký to nebylo.“

„Střelit Mošeho dvanáctkrát do zad?“

„No, to zrovna docela lehký bylo. Ale měl jsem krizi svědomí a všechno.“

„Takže to od začátku nebyla bouda?“

„Ne. Byl to prostě jenom jeden z těch momentů.“

„Jakejch momentů?“

„Kdy víš, že ať uděláš cokoliv, dřív nebo pozděj tě kvůli tomu někdo praští do ksichtu.“

Lászlo se mu zadívá do fialového obličejce.

„Jo.“ Link si povzdychne. „Dokonce by to tenhle tejden nebylo poprvý. Ani podruhé.“

2.

PŘED NĚKOLIKA DNY

Link vešel do říjnového odpoledne a do obličeje ho praštil chladný vítr a zařatá pěst. Link zakolísal a složil se na schody. A popojel o pár stupňů dolů.

Tam ho nepraštilo nic. Kromě zábradlí, když se od něj odrazil spánkem poté, co tváří přešetl špičku kožené polobotky.

Vyplivl si na košili krev a svezl se na záda. Do zorného pole mu vplulo nebe a větve stromů. Nebe bylo zatažené šedivými mraky a na stromech, symetricky zasazených po stranách schodiště, seděly vrány. Vzduch byl studený a vlhký, větve pokroucené a holé a schody tvrdé a hranaté – ale pořád to nebyly ty nejméně pohodlné, na kterých kdy ležel.

„Měls pravdu,“ naklonila se nad něj Lenka. „Čekali na tebe.“

Link zakoulel očima.

Následně mu výhled na katohrobskou faunu zakryli majitel zařaté pěsti a majitel přešetěné polobotky. Což zase nebyl takový rozdíl. Oba byli vysocí a hubení, z obličejů jim trčely špičaté nosy, a jak se nad ním hrbili, v druhořadých kvádrech a černých svrchnících vypadali jako fóglové na drátě.

„A sakra,“ utrousil. „Kde je A-Team?“

„Hele, on se snaží bejt vtipnej,“ řekl Havránek a kopl ho do břicha.

„Směju se, až to bolí,“ řekl Kozlík a kopl ho do žeber.

Pak ho vytáhli na nohy a opřeli o klandr. Link byl vysoký jen průměrně a musel na ně koukat zespoda. Na sobě měl rovněž kvádro, ale dočista bez svrchníku a nos mu z obličeje trčel zcela standardní, čili jako fógľ nevypadal. Dokonce ještě nevypadal, ani jak se Moše bude později cítit, a i chřipková epidemie se mu pod očima šířit teprve začínala. Vypadal jenom jako ne moc důvěryhodný funebrák.

„My jsme A-Team,“ řekl Havránek.

„A ty jsi až po uši v hovnech,“ řekl Kozlík.

„Špatnej film,“ zachrptěl Link.

Teď zakoulela očima Lenka.

„Hele, on se pořád snaží bejt vtipnej,“ řekl Havránek.

„Ale léčím se.“

Kozlík neřekl nic. Praštil Linka do ksichtu a poslal ho z těch zbývajících pár schodů. Pak si pro něj s Havránkem došli, sebrali ho z chodníku a naložili do kufru přistaveného osobáku.

Dvoje dveře bouchly, motor zakašlal a vrány se s krákáním vznesly do vzduchu a zakroužily nad ulicí.

Automobil sjel z chodníku. Link se praštil do hlavy.

„Víš, jak se v angličtině říká hejnu vran?“ zeptal se do tmy.

„Jak?“ odpověděla Lenka.

„Vražda.“

Kola drkotala po dlažebních kostkách a Linkovo pohmožděné tělo to moc neoceňovalo. V kufru byla zima a naplňoval ho zápach oleje a výfukových plynů.

„To není vtipný.“

„Trochu vtipný to je,“ nesouhlasil Link.

„Dobře, trochu vtipný to je,“ připustila. „Ale jako někdo, kdo s tebou tráví dost času, jsem si poměrně jistá, že přesně k tomu jim dáš záminku, ačkoliv to třeba zrovna teď nezamejšlej.“

Auto zastavilo na křižovatce a s Linkem to hodilo o sedačky.

„Že to trápí zrovna tebe,“ zamručel, když se zase mohl nadechnout. „Ty už mrtvá seš.“

3.

TEĎ

„Nebylo to ode mě moc fér,“ řekne Link. „Jasně že ji to trápilo.“

„Protože jí na tobě pořád záleží?“ zeptal se Lászlo.

Moše sedí u stolu zády ke dveřím a láduje se banánem. Zbytky kabátu si pověsil na opěradlo a vystavil kdysi bílou košili, nyní potrhanou a vylepšenou zaschlou krví a dírami po kulcích. Pistole leží před ním na ubruse.

Link sedí naproti němu, zády k oknu. Neláduje se ničím ani před ním nic neleží. Hraje si se zmačkanou krabičkou cigaret a vystavuje tričko s logem Čertovy muziky. Úplně bez krve. Suchar.

„Protože jsem jí slíbil, že najdu způsob, jak ji přivést zpátky.“

„A našels?“

„Našel.“ Link si povzdychne. „Jenom se mi ten plán posral v momentu, kdy si mě přišel vyzvednout A-Team.“

„A-Team...“ Lászlo zakroutí hlavou. „Jak tě vůbec našli? Schovat se na klinice bylo docela chytrý. Ještě v tomhle městě, kde by tě nikdo nehledal.“

„Nějak extra chytrý zase ne,“ řekne Link.

Venku zakvílí vítr a útroby starého paneláku zanaříkají. O okno se začnou rozbíjet dešťové kapky.

„Možná by bylo chytrý nechat se zavřít na klinice. V tomhle městě. Ale ne, když jí šéfuje člo-

věk závislej na morfinu,“ vysvětlí Link. „A ty se ten jeho nešvar snažíš použít proti němu. A nevíš, že MUDr. Toužimský dělá bílýho koně Stoklasovi.“

Lászlo se uchechtne. „Jestli ty nejseš prokletej.“

Link se poškrábe na zápěstí. „Ale léčím se.“

„Léčil ses,“ opraví ho Lászlo. „Což mě přivádí k otázce, jak ses na tu kliniku vůbec dostal.“

4.

PŘED NĚKOLIKA DNY

„Vlastně to bylo docela jednoduchý,“ řekl Link, vyhrnul si rukávy, naklonil se dopředu a ukázal kameře jizvy.

Kamera zaostřila a Stoklasova projekce na televizní obrazovce pokývala hlavou a ledabyle si nalila do hrnku s logem své stavební firmy alkohol značky příliš drahé, aby měl Link kdy šanci přijít s ní do styku. „A já si tady v klidu sedím a předpokládám, že dneska ještě budu mít chuť k jídlu.“

To „tady“ znamenalo ve sklepě vily ze třicátých let, postavené ve svahu za obchvatem. Ke vstupním dveřím vedlo od brány pozemku dobrých dvě stě metrů zámkové dlažby. Z pro-

skleného přízemí byl výhled do zahrady s bazénem, pingpongovým stolem a kamenným krbem.

Ze sklepa byl výhled na pneumatiky automobilu. Oproti výhledu, jímž disponoval Stoklasa ve své úřadovně, nacházející se nejenom ve sklepě, ale navíc za pětadvaceti centimetry železobetonu bezpečnostní místnosti, to ovšem byla pořád ještě výhra.

Stoklasa se napil, utřel si šedivého Vincenta Price do rukávu sametového županu a láhev uklidil do šuplíku. „Kromě sebevražedných tendencí jste podle lékařské zprávy schizofrenik přesvědčenej, že mluví s mrtvejma lidma.“ Jeho hlas, modulovaný dvojicí reproduktorů, zněl chraptivě a ploše.

Link se podíval na Lenku, opírající se o stěnu, krvácející ze šesti průstřelů v zelených montérkách a nezúčastněně si prohlížející nehty. „To jsem si pochopitelně vymyslel.“

„Doufám, že jste si na svojí malý dovolený alespoň náležitě odpočinul.“

„Prvotřídní zážitek,“ řekl Link. „Tři jídla denně, narkotika zdarma a měli jsme tam chlápka, co si myslel, že je vlkodlak. Před úplňkem ho zavírali, protože vyhrožoval, že zničol-sonovatí a někoho pokouše. Sympatickej chlap. Měl dobrej smysl pro humor.“

„Rád slyším, že se vám tam líbilo,“ pronesl Stoklasa tónem, jímž dával zřetelně najevo, že rád není, a opřel se lokty o desku stolu z třešňové dýhy. „A když máme drobnou konverzaci z krku, můžeme si promluvit o tom, jakým způsobem mi vrátíte tu ne úplně malou investici, co se vaší zásluhou rozplynula v éteru.“

Link zvedl oči a podíval se, jestli ho ještě pořád z obou stran jistí Havránek a Kozlík. Jistili. A i kdyby nejistili, pořád tu byla extenzivní ochranka u dveří. A nahore v domě. A u brány. A po obvodu pozemku.

A ten chlap v kukle, co seděl v kuchyni na barové stoličce a usrkával Stoklasův příliš drahý alkohol. Ze sklenice – jeden člověk v baráku s trochou vkusu.

Link si ho všiml, když ho Havránek s Kozlíkem vedli ke schodišti do suterénu. Seděl k nim zády a byl z něj vidět jenom černý svetr a bílý límec. Na provoz v chodbě nijak nereagoval. Prostě tam seděl s jednou rukou na černé aktovce a druhou na sklenici s tlustým dnem a hleděl si svého. A usrkával.

Link se zavrtěl. Rozkládací židle pod ním zavrzala.

Link otevřel pusou.

„Vražda,“ řekla Lenka.

Link zavřel pusou.

„Samozřejmě,“ navázal Stoklasa, „pan Kulich a pan Stejskal každý svou část zaplatili, na vás je pouze těch zbývajících dvě stě tisíc.“

Link polkl. „Dvě stě?“

„Máte problémy s nedoslýchavostí?“

„Jenom s matematikou,“ odsekl a Havránek mu dal pohlavek.

„Au!“

„Já tě varovala,“ řekla Lenka.

Stoklasa se pousmál. „Padesát tisíc je moje investice do vás. A druhých padesát je můj ztracený profit.“

Link se opřel. „Mně matematika vážně nikdy moc nešla, ale...“

„Paní Šafránková v tom byla na vaši zodpovědnost.“

„Linková,“ opravil ho Link.

„Hm?“ pronesli Lenka se Stoklasou synchronně. Lenka mnohem víc zaujatě.

„Linková. Ještě pořád.“

„Tys...,“ začala Lenka.

Link po ní střelil pohledem. Potom se vrátil ke Stoklasovi. „Podívejte, můžu vzít nějaké melouch. Sto tisíc dám dohromady docela rychle. Nejpozději do konce listopadu.“

„Dvě stě,“ řekl Stoklasa. „Do konce týdne.“

Link se uchechl. Havránek ho znovu praštil.

„Au! Ježíši!“ Link si promnul zátylek.

„Do konce týdne,“ zopakoval Stoklasa.

„To... Zcela realisticky... to nezvládnou.“

„V tom případě vás tady pánové Havránek a Kozlík střelí do hlavy a nechají zalít betonem.“

Link se na něj odevzdaně podíval.

Stoklasa se zaklonil v koženém křesle. „Naštěstí pro vás mám i alternativní řešení. Ale líbit se vám asi moc nebude.“

„Zkuste to.“

„Havránek a Kozlík vás střelí do hlavy hned.“

„No,“ odkašlal si Link, „nejde snad ani tolik o to, že by se mi tohle řešení nelíbilo. Spíš mi jenom nezní moc alternativně.“

Stoklasa roztáhl ústa do křivého úsměvu. „Proto mám ještě jedno. Nebude se vám líbit už vůbec, ale možná se díky němu dožijete Mikuláše.“

Link pokrčil rameny. „Hádám, že poslechnout si to můžu.“

„To můžete.“ Stoklasa pohodil hlavou a Havránek došel pro tajemného společníka.

Link si ho teď mohl prohlédnout pořádně. Svetr a košili už znal. Bleděmodré oči a černá čezeta byly novinkou. První na něj koukalo z kukly, druhé z pouzdra na opasku. Sklenici nechal nahoře, ale aktovku přinesl s sebou. Poklepal na ni prsty a podíval se na Stoklasu.

Stoklasa mu to posunkem odsouhlasil. Přezka cvakla a Linkovi přistála v klíně složka nade-psaná Vyšetřovací spis. Link ji otevřel a proli-stoval. Extenzivní ochranka najednou začala dávat smysl.

Byly to kopie pitevních zpráv. Archy s úda-ji o obětech připnuté k výsledkům vyšetření a protokolům z ohledání místa činu. S obrazo-vým doprovodem.

Fotografie sice byly vytištěny křivě a černo-bíle na obyčejném papíře a ne zrovna tiskárnou z tohohle století, ale stačilo to.

Ty honosnější vypadaly, jako že se někdo cítil extra zvědavě při noční šichtě v márnici.

Ty méně honosné jako gruppensex, jehož důležitou součástí představovaly žiletky, LSD a dechovka.

Jako by si někdo zkoušel všechny různé způ-soby, jak zabít člověka. Mnohočetná traumata způsobená tupým předmětem, sečnou zbraní nebo srážkou s protijedoucím vozidlem, uškr-cení, utopení, podřezání, ubodání, dekapitace, amputace, zastřelení, elektrifikace, popálení, exploze – a to byly jenom kategorie.

„To není dobrý,“ okomentovala to Lenka, koukající Linkovi přes rameno.

Nebylo. Šlo o desítky případů. Se společný-mi znaky.

Nejenže k nim došlo za poslední rok, především všechny mrtvoly byly nalezeny zavěšené. Obvykle za krk, ale pakliže nebyl k dispozici, postačily i jiné části těla. Na stromech, pouličních lampách, dveřích od garáže nebo i na lustrech. Kde se dalo.

A pak tu byla chladná efektivita všech těch zabití. V tom, co laikovi mohlo připadat jako samoučelná řezničina, byl ve skutečnosti systém. Každý úder, každé bodnutí, seknutí nebo kulka – všechno sloužilo jedinému účelu: co nejrychlejší eliminaci protivníka.

„Vojenskej způsob,“ zamumlal Link.

„Vypadá to tak,“ přitakal Stoklasa.

Kukla ještě jednou sáhl do aktovky a vylovil složenou přední stranu novin datovaných na březen. I na ní byla černobílá fotografie, ale v o něco lepší kvalitě. Podle úhlu zřejmě z průmyslové kamery. Na ní noční ulice, dlažební kostky, odrážející světlo kandelábru, a postava. Spíš jenom obrys vrhající dlouhý stín. Klobouk a kabát, přes rameno sportovní taška, v natažené levačce pistole. Ve svěšené pravačce sekáček na maso.

„Tohle jsou všechno vaše operace?“

„Skoro všechno.“

„Takže je vám jasný, že někdo pouští informace ven.“

„Je.“

„Měl jste pravdu. Tohle se mi nelíbí už vůbec.“

„Víte, a to je na tom to krásný,“ Stoklasa si propletl prsty, „líbit se vám to nemusí.“

„Nemáte nikoho lepšího?“

„Všichni lepší jsou v tý složce.“

„Nechte to policii.“

„Hele, zase se snaží bejt vtipnej,“ poznamenal Havránek.

„Pamatuješ, jak padal ze schodů?“ připomněl Kozlík.

„To vtipnej fakt byl.“

„A ani se moc snažit nemusel.“

Stoklasa je umlčel pohledem. „Nebudte naivní,“ odfrkl si. „Myslíte, že se najednou něco změní, když ho nenašli doted? Akorát čas to zkusit po našem.“ Zopakoval proceduru s hrnkem a rukávem. „Ten chlap prakticky zničil organizovanej zločin v tomhle městě. Víte, co mě živí? Stavebniny. Plně legální. Hnus.“

Link pokýval hlavou. „Proč já? Proč jste neřekli Kulichovi?“

„Protože máte, řekl bych, lepší motivaci.“

„Jak to?“

„Pan Kulich už se na rozdíl od vás střelení do hlavy bát nemusí.“

5.

TEĎ

„Prostě to jenom tak vyložil?“ řekne László přes dveře lednice. Jak je za nimi Moše shrbený, vypadá to, jako by László byl úplně obyčejný maňásek a on s ním hrál divadlo. Ale nehraje. Jenom Linka docela obyčejně vyžírá.

Link pokrčí rameny. „Prej že ho mrzí, jestli jsem snad nabyl dojmu, že ‚zaplatil‘ v Kulichově případě znamenalo něco mnohem míň metaforickýho.“

„Kurva drát,“ zakroučí hlavou László. „To je chladný.“

„To říká ten pravej.“

„Poser se.“

„Pak mi dal znovu vybrat. Prachy, nebo tohle, nebo zalití do betonu.“

„A co sis vybral?“ zeptá se László a Link mu věnuje pohled.

Moše zabouchne dvířka a vrátí se ke stolu s náručí potravin v igelitových obalech.

„Ježíši,“ poznamená Link. „To se chystá všechno sežrat?“

„Proč?“ řekne László. „Budeš to potřebovat na horší časy?“

„Nedělej chytráka.“

„To říká ten pravej,“ ušklíbne se László.

„Poser se,“ ušklíbne se Link.

Maňásek si pobaveně odfrkne. „Rozbils ho, a tady to máš. Ty díry se samy od sebe nezalátaj. Nebo sis snad myslel, že se samy od sebe zalátaj?“

„V prvý řadě jsem si nemyslel, že se vůbec zalátaj.“

„A tady to máš.“

Za matným sklem dveří za Mošeho zády se něco pohne. Link si povzdychne.

„Co ten druhej?“ zeptá se Lászlo.

„Kyril? U toho ‚zaplatil‘ opravdu znamenalo ‚zaplatil‘.“

„To tě muselo nasrat.“

Link se podívá na siluetu, pohybující se váhavými poskoky z jedné strany dveří na druhou, a pokrčí rameny. „Myslím, že jsem celkově zažil lepší dny.“

6.

PŘED NĚKOLIKA DNY

„Tys ty papíry nepodepsal,“ řekla Lenka.

Link zavřel oči a zhluboka se nadechl. Nos mu naplnila vůně vlhkého listí. Mrholivý déšť ho kousal do obličeje jako příliš doslovná studená sprcha.

„Ne, nepodepsal.“ S rukama v kapsách, zvednutým límcem a rameny nahrbenými proti větru pokračoval z kopce k hlavní silnici.

„A to je jako všechno?“ Nešla vedle něj. Objevovala se mezi podzimně zbarvenými listnáči podél prázdné silnice – kamkoliv se zrovna podíval.

„Nevím, co jinýho...“

„Co třeba zkurvený ,promiň“?!“

Polobotky pleskaly na mokrém asfaltu. „Promiň.“

„Vyser si oko.“

Link si povzdychl. „Jenom jsem myslel...“

„Cos myslel?!“ vyštěkla. „Nemyslel sis snad...“

„Myslel jsem, že je potom možná už nebudeme potřebovat. Že když spolu budeme zase pracovat, že to v tobě možná zase probudí...“

„Co?! Co to ve mně probudí?!“

„Cokoliv tam chybí.“

Lenka si promnula kořen nosu. „Víš, co jsem si myslela já? Že potřebuješ kasaře. Že ti udělám tuhle poslední laskavost a dostanu za to podepsaný ty zkurvený papíry. Ale ne, byl to jenom tvůj pomatenej způsob, jak... A ke všemu ti ani nepřišlo sobecký využít pro to svoje kamarády.“

„To s tím nemělo nic společného. Byli v tom pro prachy.“